

единъ другъ и зачакаха развълнувани по-нататъшнитѣ думи на своя ханъ.

— Бждете спокойни! — отново започна ханътъ. — За сега още никой не ни е нападналъ. Но азъ искамъ да се премѣстимъ на друго мѣсто. Въ името на старата ни дружба съ Бизансъ, надѣвамъ се, че императоръ Констансъ ще позволи да минемъ Дунава. Отъ това той само полза ще има. Трима боили трѣбва да заминатъ за Цариградъ и да занесатъ нашата молба. Натоварвамъ съ тая важна работа великитѣ боили Цокъ и Тохта заедно съ кавханъ Онегабъ. Да се приготвятъ за дълъгъ пжтъ и веднага да заминатъ!

Държавниятъ съветъ на великитѣ боили и великия ханъ се свърши.

Пратеницитѣ заминаха, когато избуя високата трева на степъта. Премина пролѣтъта, лѣтото изгори тревата. Най-после, въ края на лѣтото, пратеницитѣ се завърнаха.

Кавханъ Онегабъ, като видѣ опънатото въ очакване лице на хана, недочака запитването му и бързо каза:

— Велике хане, императорътъ те поздравява и ти изпраща скъпи подаръци въ знакъ на приятелство и съгласие.

— Слава на боговетѣ! — радостно се отпусна на коня ханъ Исперихъ. — Още сега ще се приготвимъ за голѣмото преселване.

Въ едно утро на късно лѣто (660 година) пламъцитѣ на жертвената клада се издигаха високо, полюлявани отъ тихия утриненъ вѣтъръ. Отъ кладата далечъ чакъ до хоризонта бѣха наредени грамаднитѣ коли-шатри, съ запрегнати и готови за пжтъ коне. А встра-

ни и отпредъ конницитѣ въ пълно бойно и походно въоръжение седѣха на дребнитѣ си коне и чакаха заповѣдитѣ на своитѣ началници.

Изведнажъ откъмъ първата шатра се отдѣли личенъ конникъ, последванъ отъ други шестъ. Конникътъ, самъ великиятъ ханъ, спрѣ бѣлия си жребецъ близу до кладата, а до него застанаха великитѣ боили.

Жрецитѣ чакаха до кладата да направятъ великото жертвоприношение преди потеглянето на войската и народа въ неизвестния пжтъ.

Великиятъ жрецъ Табу заповѣда да донесатъ предъ хана голѣмо вързано куче.

— Велики хане, сине Кубратовъ, разсѣчи това куче и го изгори на кладата, за да омилиставишъ боговетѣ да ти помогнатъ въ новото дѣло.

Ханъ Исперихъ извади отъ ножницата извита сабя и съ единъ замахъ разсѣче вързаното животно.

— Както тече кръвта на това куче, така да тече и моята, ако не бжда вѣренъ на своя народъ и не го изведе на сигурно и безопасно мѣсто, — съ развълнуванъ и тържественъ гласъ извика великиятъ ханъ и хвърли разрѣзаното жертвено куче въ пламъцитѣ на кладата.

Буйниятъ огънь скоро обърна жертвата на прахъ и димъ.

— Готови за пжтъ! — заповѣда ханъ Исперихъ.

Командата се поде отъ военноточилници и стигна до последния войникъ. Половината конница потегли напредъ, а следъ нея — ханътъ съ великитѣ боили. Другата